

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa P. P.
przeciwko K. Sp. z o.o. z siedzibą w K.
o ustalenie wysokości wynagrodzenia za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 r. ustalił, że wynagrodzenie powoda P. P. z tytułu zatrudnienia w K. Sp. z o.o. w K., wynosi w okresie od dnia 1 listopada 2013 r. do 31 października 2014 r. 4.000,36 zł netto miesięcznie.

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 17 października 2016 r. oddalił apelację pozwanej Spółki, dzieląc ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego. Za trafne postępowanie uznano, oparcie rozstrzygnięcia na podstawie zeznań świadków G. S. i G. H.. Dodatkowo przyjęto za uzasadnione przyczyny zmiany

miejsca pracy przez powoda (podjęcie pracy w pozwanym zakładzie z uwagi na utrzymanie pułapu wynagrodzenia za pracę).

Sądy obu instancji zaaprobowwały fakt, że przekazywana powodowi kwota 1.000 zł netto z prywatnego rachunku bankowego S. K. (prezesa zarządu Spółki), oprócz kwoty ustalonej w umowie o pracę, stanowiła element wynagrodzenia za pracę, a nie pożyczki udzielonej pracownikowi i miała na celu uniknięcie obciążeń publicznoprawnych. Z tego względu Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej z mocy art. 385 k.p.c.

Skarga kasacyjna pozwanej została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 6 k.c. i art. 720 § 1 k.c.) oraz przepisów prawa procesowego (art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.).

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącego uzasadnił tym, że jest ona oczywiście uzasadniona, co wynika z rażącego naruszenia prawa materialnego i procesowego, które doprowadziło do wydania nieprawidłowego wyroku.

Pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożył w imieniu powoda jego pełnomocnik, wnosząc o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od skarżących kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Według utrwalonego orzecznictwa, każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, LEX nr

53308 oraz postanowienia: z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, LEX nr 519963; z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203; z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, LEX nr 77076).

Zakres rozpoznania sprawy podczas przedsądu wyznacza umotywowany wniosek skarżącego. Upatruje on wadliwości orzeczenia w oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), której występowania skarżący upatruje w oczywistym naruszeniu przepisów prawa materialnego i procesowego. W tej drugiej grupie naruszeń wymienia się dokonanie przez Sąd Okręgowy dowolnych zamiast swobodnych ustaleń faktycznych. Tymczasem kontrowersje dotyczące dokonanych w sprawie ustaleń nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., I UK 412/13, LEX nr 1646934). Sądy obu instancji uznały i wyjaśniły przyczyny wnioskowania odnośnie do mechanizmu ustalenia wynagrodzenia powoda. Z tych przyczyn w tej strefie nie występuje suponowana przesłanka przedsądu.

Nie potwierdza jej także odwołanie się do art. 328 § 2 k.p.c. Po pierwsze, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie powiązano tego przepisu z art. 391 § 1 k.p.c. (tak jak uczyniono w podstawach skargi, które obecnie pozostają poza orbitą zainteresowania Sądu Najwyższego). Po drugie, oczywista zasadność skargi z racji techniki sporządzenia uzasadnienia nie może być dekodowana przez treść rozstrzygnięcia, gdyż wówczas każdy wyrok (i jego uzasadnienie) sprzeczny ze stanowiskiem strony, byłby oczywiście sprzeczny z prawem, co z oczywistych względów nie może mieć miejsca.

Skarżący nie przekonał Sądu Najwyższego o oczywistym naruszeniu prawa materialnego, bowiem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi kontynuację polemiki w sferze ustaleń faktycznych. Z tego względu nie można upatrywać naruszenia art. 6 k.c. w związku z art. 720 § 1 k.c., a zwłaszcza przez odwołanie się do przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1876) i rozważań w kontekście różnic między umową kredytu a umową pożyczki, co zupełnie odrywa się od ustaleń faktycznych sprawy. Stąd kasacyjny zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego w istocie opierał się na zarzucie dokonania błędnych ustaleń faktycznych, co wymagałoby powołania potencjalnie adekwatnych proceduralnych

zarzutów kasacyjnych, których we wniosku zabrakło, niezależnie od tego, że co do zasady Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznaczało to, że bezpodstawny okazał się zarzut oparcia zaskarżonego wyroku na rzekomo błędnych ustaleniach faktycznych, którymi z braku jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych Sąd Najwyższy był związany i które uzyskały potwierdzenie w ustaleniach Sądu drugiej instancji, które legły u podstaw rozstrzygnięcia, skoro ponadto uzasadnienie kontestowanego wyroku wyjaśniło należycie podstawę faktyczną i prawną prawidłowego osądu sprawy. Sądy obu instancji wyjaśniły więc, dlaczego odmówiły wiary dowodom, na podstawie których skarżący budował rozumowanie o udzieleniu pożyczki pracownikowi, negując ustalenie porozumienia co do wysokości wynagrodzenia.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych powodów do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.